

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce:

A. L.

státní příslušností Ukrajina
bytem v České republice P.

zastoupen Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti

žalovanému:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2018 č.j. CPR-21514-2/ČJ-2018-930310-V241

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 9. 10. 2018 č.j. CPR-21514-2/ČJ-2018-930310-V241 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10.200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. et Mgr. Václava Klepše, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 6. 2018 č.j. KRPA-231314-18/ČJ-2018-000022 a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí; podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je nesporné, že měl vízum za účelem strpění dle § 33 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s platností ode dne 13. května 2015 do 4. listopadu 2015; že podal žádost o zaměstnaneckou kartu dne 30. července 2015, tedy ještě v době platnosti dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu; od 5. listopadu 2015 byl tedy v České republice oprávněn pobývat v souladu s § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců a dne 6. dubna 2018 krátkodobě opustil území České republiky.
3. Podle žalobce je otázkou, zda dle § 62 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí zaniknout i oprávnění k pobytu dle § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, tj. tzv. fikce platnosti dlouhodobého víza. Žalobce má za to, že nikoli a to zejména proto, že dle zásady *in dubio mitius* je třeba se přiklonit k výkladu příznivějšímu; z textu zákona o pobytu cizinců a ostatně i z textu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tzv. fikce pobytu dle § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců není prostým pokračováním předchozího bytového oprávnění, nýbrž bytovým oprávněním *sui generis* a ani aplikační praxe Ministerstva vnitra podle žalobce nejedná s fikcí dle § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stejně jako k předchozím povolením k pobytu.
4. Žalobce namítal chybný překlenovací štítek, ze kterého jednoznačně vyplynulo, že je možné na jeho základě vycestovat z území České republiky. Žalobce pak poukázal na skutečnost, že pokud vycestoval z území, jednal v souladu s informací vyznačenou na překlenovacím vízu. V této souvislosti pak odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu 5 Azs 98/2015, 6 Azs 132/2015 a 5 A 81/2013, z nichž podle žalobce vyplývá, že cizinci by neměla být kladena k tíži doba, po kterou se v České republice zdržuje neoprávněně, pokud měl na základě překlenovacího štítku dobrou víru v legalitu svého pobytu. Měl za to, že jeho vycestování bylo v souladu se zákonem.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění prvoinstančního i druhoinstančního rozhodnutí s tím, že neshledal ve svém postupu pochybení. Navrhl žalobu zamítnout.
6. Dne 19. 12. 2018 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce pak setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
7. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 2. 2018 č.j. MV-99690-4/SO-2016; úřední záznam správního orgánu prvního stupně ze dne 20. 6. 2018 č.j. KRPA-231314-3/ČJ-2018-000022; fotografie tzv. překlenovacích štítků vydaných žalobci, včetně překlenovacího štítku č. 8544614; oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ve věci správního

vyhoštění ze dne 20. 6. 2018 č.j. KRPA-231314-13/ČJ-2018-000022; protokol správního orgánu prvního stupně o výsledku účastníka správního řízení ze dne 20. 6. 2018 č.j. KRPA-231314-14/ČJ-2018-000022; závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 20. 6. 2018 č. ZS42561; rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o správním vyhoštění žalobce ze dne 20. 6. 2018 č.j. KRPA-231314-18/ČJ-2018-000022; odvolání žalobce ze dne 24. 6. 2018 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2018 č.j. CPR-21514-2/ČJ-2018-930310-V241.

8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s. ř. s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 20. 6. 2018 č.j. KRPA-231314-18/ČJ-2018-000022 o správním vyhoštění bylo žalobci vydáno proto, že naplnil důvody uvedené v ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců, neboť na území České republiky pobýval ode dne 14. 4. 2018 do dne 20. 6. 2018 neoprávněně bez platného víza ač k tomu nebyl oprávněn, čímž zároveň porušil i svou právní povinnost pobývat na území s platným vízem dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. n) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění pak žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v řízení v souladu s ust. § 3 a § 50 správního řádu, tedy zjistil náležitě skutečný stav věci a pro rozhodnutí si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce. Podle žalovaného byl tedy správním orgánem prvního stupně skutkový stav spolehlivě zjištěn, doložen a popsán v odůvodnění rozhodnutí. Měl za to, že správní vyhoštění z území České republiky a doba 1 rok, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se po zhodnocení důkazů jednotlivě v jejich vzájemné souvislosti, zhodnocením společenské nebezpečnosti jednání žalobce, pohnutek a míry zavinění jeho osoby, jeví jako přiměřené opatření.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
11. Podle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, *ministerstvo udělí vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území cizinci, který v době platnosti oprávnění k pobytu, jehož platnost nelze prodloužit, požádal na území o vydání povolení k trvalému pobytu, pokud je k tomu podle § 69 oprávněn a o této žádosti nebylo rozhodnuto v době platnosti oprávnění k pobytu cizince na území.*
12. Podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, *pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti.*

13. Podle § 62 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *po vycestování cizince z území zanikne platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Platnost ostatních dlouhodobých víz není vycestováním cizince z území dotčena.*
14. Žalobce pobýval na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu s platností od 13. 5. 2015 do 4. 11. 2015 z důvodu podané žádosti o trvalý pobyt ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 30. 7. 2015 žalobce podal Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zákona o pobytu cizinců. O této žádosti dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, neboť rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 19. 5. 2016 č.j. OAM-12828-23/ZM-2015 bylo zrušeno rozhodnutím Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 2. 2018 č.j. MV-99690-4/SO-2016 a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání; po dobu řízení o žádosti žalobce pobýval na území České republiky na základě fikce dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, a to do dne 6. 4. 2018, kdy z území České republiky vycestoval (dne 14. 4. 2018 se na něj vrátil). Mezi žalobcem a žalovaným je sporné, zda vycestováním žalobce z území České republiky dne 6. 4. 2018 zaniklo jeho pobytové oprávnění. Žalobce namítal, že ustanovení § 62 odst. 4 zákona o pobytu cizinců se nevztahuje na oprávnění k pobytu dle § 47 odst. 6 téhož zákona.
15. V této souvislosti soud podotýká, že ustanovení § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců (stanovící fikci trvání platnosti povolení víza, povolení k dlouhodobému pobytu nebo oprávnění k přechodnému pobytu v případě podání žádosti o dlouhodobý pobyt, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu) bylo přijato s účinností od 18. 12. 2015, a to zákonem č. 314/2015 Sb. V čl. IV odst. 1 (přechodných ustanoveních ke změně zákona o pobytu cizinců) zákona č. 314/2015 Sb. je stanoveno: „Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb., zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené, se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ Vzhledem k tomu, že žalobce pobýval na území České republiky na základě víza za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a žádost o povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty žalobce podal dne 30. 7. 2015, tedy ještě před přijetím a nabytím účinnosti zákona č. 314/2015 Sb., je zřejmé, že se daný právní vztah posoudí dle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 17. 12. 2015, tedy ve znění před novelou provedenou zákonem č. 314/2015 Sb. Proto soud posuzoval věc dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, nikoliv dle § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců v nyní platném a účinném znění.
16. Ustanovení § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, počítá s tzv. fikcí legálního pobytu žadatele do doby rozhodnutí o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu u žadatele, který na území pobývá na základě víza k pobytu nad 90 dní. Toto ustanovení se vztahuje právě na žalobce, který dne 30. 7. 2015 podal žádost o zaměstnaneckou kartu. Zaměstnanecká karta je přitom v § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, definována jako „povolení k dlouhodobému

pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas ministerstva podle odstavce 7. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání“.

17. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2018 č.j. 5 Azs 174/2016-34, „[v] případě fikce platí, že určitá (fingovaná) skutečnost neexistuje, nicméně se k ní z praktických či jiných důvodů přiblíží, jako by existovala, což je zjevně i případ § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Jakkoli doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, resp. dlouhodobého pobytu uplynula..., má se předmětné vízum, resp. pobyt za platný do doby pravomocného rozhodnutí ve věci žádosti o prodloužení platnosti (původního) povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádosti o vydání (nového) povolení k pobytu za jiným účelem“
18. I v daném případě tedy platí, že po podání žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty dne 30. 7. 2015 se na žalobce na základě pobytové fikce upravené v § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 17. 12. 2015, pohlíželo jakožto na cizince pobývajícího na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území ve smyslu § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k existenci této fikce je zřejmé, že se na žalobce uplatnilo i ustanovení § 62 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců, a tedy žalobcovým vycestováním z území České republiky zanikla platnost jeho víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Z uvedených důvodů nemohou obstát námitky žalobce o tom, že v posuzovaném případě se ustanovení § 62 odst. 4 zákona o pobytu cizinců neuplatní, neboť fikce pobytu není prostým pokračováním předchozího pobytového oprávnění, nýbrž pobytovým oprávněním *sui generis*. Jak plyne ze shora uvedeného, fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců založila žalobci oprávnění dalšího pobytu na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, pročez nedůvodné jsou i námitky žalobce o tom, že žalobce ode dne podání žádosti o změnu pobytu není povinen plnit původní účel pobytu (strpění), nýbrž ten účel pobytu, o nějž žádá (zaměstnání); soudu není zřejmé, jak žalobce k tomuto závěru dospěl, přičemž shora uvedené nasvědčuje závěru opačnému. Stejně tak zdejšímu soudu není patrné, jakým způsobem žalobce dospěl k právnímu názoru, že „pro účely získání 5 let dlouhodobého pobytu dle § 68 zákona o pobytu cizinců se doba trvání tzv. fikce dle § 47 odst. 6 zákona o pobytu cizinců počítá nikoli dle původního povolení k pobytu, nýbrž dle toho povolení k pobytu, o nějž je žádáno“. Pokud pak jde o žalobcovu námitku, že dle zásady *in dubio mitius* je třeba se přiklonit k výkladu příznivějšímu, ani tuto soud neshledal důvodnou. Jak vyplývá z konstantní judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017 č.j. 1 Afs 235/2014-65), tato zásada se uplatní tehdy, pokud je právní norma natolik nejednoznačná, že za použití různých výkladových metod lze dospět k různým výsledkům. V nyní projednávaném případě však soud nejednoznačnost předmětných zákonných ustanovení (resp. jejich výkladu) neshledal. Shora předestřený výklad těchto ustanovení je naopak dle závěru Městského soudu v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jednoznačný a nepřipouští žádnou rovnocennou konkurenční alternativu, která by byla pro žalobce příznivější.

19. Ze shora uvedených důvodů soud nepřisvědčil prvnímu okruhu žalobcových námitek a uzavřel, že vycestováním žalobce dne 6. 4. 2018 mu dle § 62 odst. 4 věty první zákona o pobytu cizinců zanikla platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jež před žalobcovým vycestováním trvala na základě pobytové fikce dle § 47 odst. 2 téhož zákona, ve znění účinném do 17. 12. 2015. Proto platí, že žalobce od svého návratu na území České republiky dne 14. 4. 2018 do dne 20. 6. 2018, kdy se dostavil na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pobýval na území České republiky neoprávněně.
20. Žalobce dále namítal, že v tzv. překlenovacím štítku, jenž mu byl vydán pro období od 23. 2. 2018 do 22. 6. 2018, bylo jako počet vstupů uvedeno „MULT“, tedy z překlenovacího štítku vyplynulo, že je možné na jeho základě vycestovat z České republiky. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalobce dodal, že by mu neměla být kladena k tíži doba, po kterou se v České republice zdržuje neoprávněně, pokud měl na základě překlenovacího štítku dobrou víru v legalitu svého pobytu. S odkazem na tyto skutečnosti označil správní vyhoštění za nepřiměřené, přičemž dle žalobce je třeba zvážit délku jeho dosavadního pobytu v České republice, jakož i skutečnost, že jeho nejbližší rodina žije v České republice.
21. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byl vydán tzv. překlenovací štítek č. 8544614 s uvedenou dobou platnosti od 23. 2. 2018 do 22. 6. 2018; jako počet vstupů bylo na tomto překlenovacím štítku uvedeno „MULT“ (tj. více vstupů), a to na rozdíl od dřívějších překlenovacích štítků vydaných žalobci, kde byla jako počet vstupů uvedena číslice „0“, popř. „00“. Jelikož fotografie překlenovacích štítků vydaných žalobci byly obsaženy ve správním spise, soud neprováděl důkaz kopií překlenovacího štítku č. 8544614, jak žalobce navrhoval v žalobě.
22. Skutečnosti, že žalobce nevěděl o tom, že na území České republiky ode dne 6. 4. 2018, kdy vycestoval z jejího území, nebyl oprávněn k pobytu (a že jednal v důvěře ve správnost překlenovacího štítku č. 8544614), pak nasvědčuje i obsah jeho výsledku před správním orgánem prvního stupně ze dne 20. 6. 2018, kde žalobce mimo jiné uvedl, že nevěděl o tom, že je zde nelegálně; kdyby to věděl, nikam by necestoval; myslel si, že pobyt má v pořádku.
23. Nejvyšší správní soud k podobné otázce v rozsudku ze dne 28. 8. 2015 č. j. 5 Azs 98/2015-32 uvedl: *„Případné nesprávné vydání tohoto pobytového (překlenovacího) štítku... ovšem nemůže založit stěžovateli, byť je v dobré víře, práva, která mu podle platné právní úpravy nepřísluší. Případné nesprávné vydání pobytového (překlenovacího) štítku Ministerstvem tedy*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

sice není způsobilé založit hmotněprávní domněnku pobytového oprávnění stěžovatele na území České republiky, avšak na druhé straně nelze stěžovateli klást k tíži pochybení Ministerstva, pokud se jím v dobré víře řídil, nesmí být za své chování sankcionován. Tzv. pobytový (překlenovací) štítek je osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 - 71), tj. aktem, kterým se úředně osvědčují nebo potvrzují skutečnosti, které jsou v nich uvedeny, a má povahu veřejné listiny. Pobýval-li proto stěžovatel na území České republiky v době platnosti tohoto pobytového (překlenovacího) štítku, nelze k jeho tíži pobyt v této době považovat za neoprávněný.“ Z citované judikatury je zřejmé, že tzv. překlenovací štítek s nesprávným údajem o počtu možných vstupů žalobce na území České republiky žalobci sice nezaložil oprávnění k pobytu na území České republiky i po 6. 4. 2018, na druhou stranu mu však nelze klást k tíži, že se v dobré víře řídil nesprávným údajem uvedeným v tomto překlenovacím štítku, a tedy nelze mu klást k tíži jeho neoprávněný pobyt na území České republiky ode dne 14. 4. 2018 do dne 20. 6. 2018, kdy se o svém neoprávněném pobytu na území České republiky dozvěděl.

24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
25. Vzhledem ke shora uvedenému je zřejmé, že žalobcův neoprávněný pobyt na území České republiky v období od 14. 4. 2018 do 20. 6. 2018 byl neúmyslný a nevědomý, a to zjevně v důsledku nesprávně uvedeného údaje na překlenovacím štítku č. 8544614. Tato skutečnost v posuzovaném případě snížila závažnost žalobcova protiprávního jednání natolik, že zdejší soud uzavřel, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce bylo nepřiměřené. Nepřiměřenost napadeného rozhodnutí soud shledal z výše uvedených důvodů, a to bez ohledu na žalobcovy soukromé a rodinné vazby na území České republiky, jak žalobce namítal v žalobě. Pokud pak jde o námitku, že žalobce od 9. června 2016 na území České republiky legálně podnikal, touto se soud blíže nezabýval, neboť byla uplatněna až v podání žalobce ze dne 2. 11. 2018 (doručeném soudu dne 9. 11. 2018), tj. po uplynutí desetidenní lhůty pro podání žaloby; tato lhůta uplynula dne 29. 10. 2018 (srov. § 71 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
26. Ze všech shora uvedených důvodů soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 větou první s. ř. s. a současně dle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku.

27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za náklady na právní zastoupení žalobce výši 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí věci, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 900 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřipočetl k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 10.200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. prosince 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně